הרואה פרק תשיעי ברכות סא.

ככל לעוכה. לילו היה נר דלוק היה הגיים רואה לומי ולילו היה הממור נוער לו המנגוד קורא היה הגיים בא ושוכה לומי: **ומא קמוינן דמוקא.** שמוקא: **לוי לי מיולרי.** אם אלך אחר ילרי. ואם לא אלך אחריו אוי לי מילרי המיגעני בהרהוים: **דו פרלופין.** שני פרלופין נרלו ממלה אחד מלמעו ואחד מאחריו ונלמו לגמים ועשה מן האחד חוה: **לאחור וקדם נרחני.** לשון צורה להיינו שני פרלופין: **וכר ונקבה כרלם.** משמע ממחלת נבריאתם תרי הוו: **פיינו דכתיב ויכן.** שהיה לריך לגון: **מאי ויכן.** והלא ככר נאמר: **כדי לקבל פני ספירום.** שלם יהיה קלר מלמטה וחכ מלמעלה מהא המצוחה דומיא לת הכתלים מלמעלה לגלן ולכאן שהמשך מכניף עליהם: **שוכיין.** משמלל כמופתו וכדיוונו: **ולא"ד פרלוף.** ומחחלתו היה מלד אחד זכר ונקבה מלד אחר: **כי מיינייהו בני בריתא.** לחיהו פרלוף היה מהלך לפניהם: **אפי' היא אמתו.** גגלי הדגר: **נודמנה לו על הנהר.** אחת לים והיא לפניו: **ישלקנה לנדדין.** עד שיעבור לפניה: **אחורי אמה בנהר.** אחת מגהות בגליון מפני המים הם מתמלל כה: **יד ליד לא ינקה רע.** לפילו כמאה רניט אינו שקול תורה מימיט של הקב"ה לא ינקה רע וקל כאמה משמעי: **עם פרלון.** לא אחת מלמידי מכמים שלא למד אלא אחד זה שמיט לא יהלך אדם אחורי אמה ולפילו היה לאחר: **ולאחי דקאמר רב נחמן.** שהלך אחריה ממש אם כן לפילו כי רב עם מיטוקות של בית רבן גמי לא קאי: **כשאר שבעה מפללים.** לביון שלניו נכנס גרמה כפוכך עול ומנוה בית הכנסת: **ואי דרי מידי.** אין כאן גמלי למוכחא מילתא דהאי לא נכנס מפני המטר: **ואי אית ליה אפאי אחרינא.** אין כאן זוז דמאן דאחי נפשיה ליעול: **יכיס.** לשון אנטעוות. כל משקה מקריא מעלה לריחה ואנטעוות: **חפאי.** לשון חטה דרים ליה: **כלילות יועלות.** לת הלב עשה כן: **והלא מכין.** מה יש לו לעשות אם יאמע לעלת הכליות אם לאו. ומיון שהכליות יועלות שנאמר (תהלים טז) אברך את ה' אשר יעלני לף לילות יסרוני כליותי. ומיון שהלב מכין שנאמר (משלי כג) תן בני לבך ועיניך לדרכי תצורנה (שיר"ר ב'). זו הפילוקוקות (שיר"ר ב'). **ולא אחורי בית הכנסת בשעה שהצבור מתפללין.** שנאמר כמיפר, שמומד מלחריט ולינו נכנס לפנים מפחת בית הכנסת שמומד כך: (שם) לו: שנאמר ממנרים [קהלת י"ב]. שה גומר. (הכל) [קהלת] יוצא מן הנהרן (שבת לג:).

העובר אחורי אשה בנהר אין לו חלק לעוה"ב. פי' אם רגיל נכך לפי שיבא לידי נחוף ופופו יולד לגיהנם: **אלא** מעתה נבי אלקנה דכתיב וילך אלקנה אחרי אשתו וגו'. שכום הוא שלין פסוק זה בכל המקרא ול"ג ליה(ם): רבי עקיבא אומר בכל מקום

הכל לטובה: ואמר רב הונא אמר רב משום ר' מאיר לעולם יהיו דבריו של אדם מועטין לפני הקב"ה שנאמר [1]אל תבהל על פיך ולבך אל ימהר להוציא דבר לפני האלהים כי האלהים בשמים ואתה על הארץ על כן יהיו דבריך מעטים: דרש רב נחמן בר רב חסדא מאי דכתיב [2]ויוצר ה' אלהים את האדם בשני יודי"ן שני יצרים ברא הקב"ה אחד יצר טוב ואחד יצר רע מתקיף לה רב נחמן בר יצחק אלא מעתה בהמה דלא כתיב בה וייצר לית לה יצרא והא קא חזינן דמוקא ונשכא ובעמא אלא כדר"ש בן פזי דאמר [3]ר' שמעון בן פזי אוי לי מיוצרי ואוי לי מיצרי אי נמי כדר' ירמיה בן אלעזר דאמר ר' ירמיה בן אלעזר דו פרצופין ברא הקב"ה באדם הראשון שנאמר [4]אחור וקדם צרתני: [5]ויבן ה' אלהים את הצלע [6]רב ושמואל חד אמר [7]פרצוף וחד אמר זנב בשלמא למאן דאמר פרצוף היינו דכתיב אחור וקדם צרתני אלא למאן דאמר זנב מאי אחור וקדם צרתני כדרבי אמי דאמר ר' אמי אחור למעשה בראשית וקדם לפורענות בשלמא אחור למעשה בראשית דלא אברי עד מעלי שבתא אלא וקדם לפורענות פורענות דמאי אילימא [8]פורענות דנחש והתניא [9]רבי אומר בגדולה מתחילין מן הגדול ובקללה מתחילין מן הקטן בגדולה מתחילין מן הגדול דכתיב [10]וידבר משה אל אהרן ואל אלעזר ואל איתמר בניו הנותרים קחו וגו' בקללה מתחילין מן הקטן בתחלה נתקלל נחש ולבסוף נתקללה חוה ולבסוף נתקלל אדם אלא פורענות דמבול דכתיב [11]ויטח את כל היקום אשר על פני האדמה מאדם ועד בהמה ברישא אדם והדר בהמה בשלמא למאן דאמר פרצוף היינו דכתיב וייצר בשני יודי"ן אלא למאן דאמר זנב מאי וייצר כדר"ש בן פזי דאמר ר' שמעון בן פזי אוי לי מיוצרי אוי לי מיצרי בשלמא למאן דאמר פרצוף היינו דכתיב [12]זכר ונקבה בראם אלא למאן דאמר זנב מאי זכר ונקבה בראם כדר' אבהו דרבי אבהו [13]רמי כתיב זכר ונקבה בראם וכתיב [14]כי בצלם אלהים עשה את האדם הא כיצד בתחלה עלה במחשבה לבראת ב' ולבסוף לא נברא אלא אחד בשלמא למאן דאמר פרצוף היינו דכתיב [15]ויסגור בשר תחתנה אלא למאן דאמר זנב מאי ויסגור בשר תחתנה א"ר ירמיה ואיתימא רב זביד ואיתימא רב נחמן בר יצחק לא נצרכה אלא למקום חתך בשלמא למ"ד זנב היינו דכתיב ויבן אלא למ"ד פרצוף מאי ויבן לכדר"ש בן מנסיא [16]דדרש ר"ש בן מנסיא מאי דכתיב ויבן ה' את הצלע מלמד שקלעה הקב"ה לחוה והביאה לאדם הראשון שכן בכרכי הים קורין לקליעתא בנייתא דבר אחר ויבן אמר רב חסדא ואמרי לה במתניתא תנא מלמד שבנאה הקב"ה לחוה כבנין אוצר מה אוצר זה קצר מלמעלה ורחב מלמטה כדי לקבל את הפירות אף אשה קצרה מלמעלה ורחבה מלמטה כדי לקבל את הולד וביאה אל האדם א"ר ירמיה בן אלעזר מלמד שנעשה הקב"ה שושבין לאדם הראשון מכאן למדה תורה דרך ארץ שיחזור גדול עם קטן בשושבינות ואל ירע לו ולמאן דאמר פרצוף הי מיניהו סני ברישא אמר רב נחמן בר יצחק מסתברא דגברא סני ברישא דתניא [17]לא יהלך אדם אחורי אשה בדרך ואפי' אשתו נזדמנה לו על הגשר יסלקנה לצדדין וכל העובר אחורי אשה בנהר אין לו חלק לעולם הבא [18]תנו רבנן המרצה מעות לאשה מידו לידה כדי להפתכל בה אפילו יש בידו תורה ומעשים טובים כמשה רבינו לא ינקה מדינה של גיהנם שנאמר [19]יד ליד לא ינקה רע לא ינקה מדינה של גיהנם א"ר נחמן מנוח עם הארץ היה דכתיב [20]וילך מנוח אחרי אשתו מתקיף לה רב נחמן בר יצחק אלא מעתה גבי אלקנה דכתיב וילך אלקנה אחרי אשתו וגבי אלישע דכתיב [21]ויקם וילך אחריה הכי נמי אחריה ממש אלא אחרי דבריה ואחרי עצתה הכא נמי אחרי דבריה ואחרי עצתה א"ר אשי ולמאי דקאמר רב נחמן מנוח עם הארץ היה אפי' בי רב נמי לא קרא שנאמר [22]ותקם רבקה ונערותיה ותרכבנה על הגמלים ותלכנה אחרי האיש ולא לפני האיש א"ר יוחנן אחורי ארי ולא אחורי אשה אחורי אשה ולא אחורי עכו"ם אחורי עכו"ם [23]ולא אחורי בהכ"נ בשעה שהצבור מתפללין ולא אמרן אלא דלא דרי מידי ואי דרי מידי לית לן בה ולא אמרן אלא דליכא פתחא אחרינא ואי איכא פתחא אחרינא לית לן בה ולא אמרן אלא דלא רכיב חמרא אבל רכיב חמרא לית לן בה ולא אמרן אלא דלא מנח תפילין אבל מנח תפילין לית לן בה: אמר רב יצר הרע דומה לזבוב ויושב בין שני מפתחי הלב שנא' [24]זבובי מות יבאיש יביע שמן רוקח ושמואל אמר כמין חטה הוא דומה שנאמר [25]לפתח חטאת רובץ ת"ר שתי כליות יש בו באדם אחת יועצתו לטובה ואחת יועצתו לרעה ומסתברא דטובה לימינו ורעה לשמאלו דכתיב [26]לב חכם לימינו ולב כסיל לשמאלו: תנו רבנן [27]כליות יועצות לב מבין לשון מחתך פה גומר ושט מכנים ומוציא כל מיני מאכל קנה מוציא קול ריאה

מסורת הש"ס

א) [עירובין יח.], ב) [סם ס"ם כמה שיעורים], ג) [פר' הפרוכת נקי], ד) [מפלן כל ולכפוף ופ"ק נפקלו מהם ליתן פעירובין יח: ופ"ק הנשפחת שבתות], ה) [תענית טו: ע"ב], ו) [נפתעים לחתם פסוק אחרון], ז) [כתובות ס. ע"ב ול"ע פירובין יח. ע"ב ול"ע], ח) שבת לה. פירובין יח. מה: ע"ש, ט) תמ' כלה ס"ה פירובין יח:, י) [פר' תוס' פירובין יח: ד"ה לן], כ) [ועיל נפ"ק ס' על הגליון פירובין יח:].

תורה אור השלם

1. אַל תְּבַהֵל עַל פִּיךָ וְלִבְּךָ אַל יְמַהֵר לְהוֹצִיא דָבָר לִפְנֵי הָאֱלֹהִים כִּי הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם וְאַתָּה עַל הָאָרֶץ עַל כֵּן יִהְיוּ דְבָרֶיךָ מְעֻטִּים
קהלת ה ב

2. וַיִּיצֶר יְיָ אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עָפָר מִן הָאֲדָמָה וַיִּפַּח בְּאַפָּיו נִשְׁמַת חַיִּים וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה:
בראשית ב ז

3. אָחוֹר וָקֶדֶם צַרְתָּנִי וַתָּשֶׁת עָלַי כַּפֶּכָה:
תהלים קלט ה

4. וַיִּבֶן יְיָ אֱלֹהִים אֶת הַצֵּלָע אֲשֶׁר לָקַח מִן הָאָדָם לְאִשָּׁה וַיְבִאֶהָ אֶל הָאָדָם:
בראשית ב כב

5. וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל אַהֲרֹן וְאֶל אֶלְעָזָר וְאֶל אִיתָמָר בָּנָיו הַנּוֹתָרִים קְחוּ אֶת הַמִּנְחָה הַנּוֹתֶרֶת מֵאִשֵּׁי יְיָ וְאִכְלוּהָ מַצּוֹת אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ כִּי קֹדֶשׁ קָדָשִׁים הוּא:
ויקרא י יב

6. וְיָטַח אֶת כָּל הַיְקוּם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה מֵאָדָם עַד בְּהֵמָה עַד רֶמֶשׂ וְעַד עוֹף הַשָּׁמַיִם וַיִּמָּחוּ מִן הָאָרֶץ וַיִּשָּׁאֶר אַךְ נֹחַ וַאֲשֶׁר אִתּוֹ בַּתֵּבָה: בראשית ז כג

7. זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָאָם וַיְבָרֶךְ אֹתָם וַיִּקְרָא אֶת שְׁמָם אָדָם בְּיוֹם הִבָּרְאָם:
בראשית ה ב

8. שֹׁפֵךְ דַּם הָאָדָם בָּאָדָם דָּמוֹ יִשָּׁפֵךְ כִּי בְצֶלֶם אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם:
בראשית ט ו

9. וַיִּפֶּל יְיָ אֱלֹהִים תַּרְדֵּמָה עַל הָאָדָם וַיִּישָׁן וַיִּקַּח אַחַת מִצַּלְעֹתָיו וַיִּסְגֹּר בָּשָׂר תַּחְתֶּנָּה: בראשית ב כא

10. יָד לְיָד לֹא יֵקֶה רָע וְזֶרַע צַדִּיקִים נִמָּלֵט:
משלי יא כא

11. וַיָּקָם הֵילֵךְ מְנוֹחַ אִישָׁהּ וַיָּבֹא אֶל הָאִישָׁה וַיֹּאמֶר לָהּ הַאַתְּה הָאִישָׁה אֲשֶׁר דִּבַּרְתְּ אֶל הָאִשָּׁה וַיֹּאמֶר אֲנִי: שופטים יג יא

12. וַתֹּאמֶר אִם דָּגַר דָּגַר יְיָ תְּנֵי נָפְשֵׁךְ אִם אֲעַוְבֵךְ הָקֹם וְהֵילַךְ אוֹרָיִיךְ:
מלכים ב ד ל

13. וַתָּקָם רִבְקָה וְנַעֲרוֹתֶיהָ וַתִּרְכַּבְנָה עַל הַגְּמַלִּים וַתֵּלַכְנָה אַחֲרֵי הָאִישׁ וַיִּקַּח הָעֶבֶד אֶת רִבְקָה וַיֵּלֶךְ:
בראשית כד סא

14. זְבוּבֵי מָוֶת יַבְאִישׁ יַבִּיעַ שֶׁמֶן רוֹקֵחַ יְקָר מֵהַכְמָה מִכְבּוֹד סִכְלוּת מְעַט:
קהלת י א

15. אִלּוּלֵא אִם תְּחִטִּים שֶׁאֵת וְאִם לֹא הֵיטִיב לְפֶתַח חַטָּאת רֹבֵץ וְאֵלֶיךָ תְּשׁוּקָתוֹ וְאַתָּה תִּמְשָׁל בּוֹ:
בראשית ד ז

16. לֵב חָכָם לִימִינוֹ וְלֵב כְּסִיל לִשְׂמֹאלוֹ: קהלת י ב

מוסף רש"י

אוי לי מיוצרי. אם אשמה לגון יצרי, ואוי לי מיצרי. שאשגיחני אם אשמה לגון יוצרי (עירובין יח:). אחור וקדם צרתני. מלפנים ומאחור נתת לי לוהמ פנים (שם). את הצלע. כן נרא בן לשמואל לגון נמדין כמו (שמות כו) והלנף המשכן השמים (עירובין שם). חד אמר פרצוף. חילוק לשנים, אחד זכר ונקבה ונקבה מחלן (שם). זנב. היה לו לחדם כרחשון ונעלו ממנו וכחל אם חוה (שם). מאי אחור וקדם צרתני. דמשמע כי לוהמ בגדולה. מלוה כשלמת, שלא לפורענות (תענית שם). ויוצר בשני יודי"ן. דמשמע כי לוהמ (עירובין יח:). כי בצלם אלהים עשה את האדם. משמע מד (שם). שקלעה. קלימת שבר (שם). רחבה מלמטה. מלל כית הכסא שלה (שם). שושבין. שמשמל מחיטתו לשמחו ולהסתפק בנרכי פעולה פופה (שם). המרצה. מוכה (שם). יד ליד. המנלה מיד ליד, אפילו הוא כמו חצה מקבל מיד המקבל לידו (שם). עם הארץ היה. ולא נמר דרך ארץ ממנו, דקחני לעיל לא יהלך אדם אפילו אחורי אשתו (שם). אלא מעתה גבי אלקנה. אלקנה נביא היה כתמיה כעבד מלוה ועשה אם כאלישע אל נא, זה אלקנה, ר' נחיפס נקראו שם אלהים והוא אחד מהם ולימה למימר עם אלהיך היה (שם). ולא אחורי אשה. אפילו אם (שם). ולא אחורי עבדים. עבודת גלולים, שמא יתכון אחריהם ומביא לידי (מכלי ה) הרהור בלבך, ותחריגן (ע"ז ב'). זו הפילוקוקות (שיר"ר ב'). ולא אחורי בית הכנסת בשעה שהצבור מתפללין. שנאמר כמיפר, שמומד מלחריט ולינו נכנס פלמו מפחת בית הכנסת שמומד כך: (שם) לו: שנאמר ממנרים [קהלת י"ב]. שה גומר. (הכל) [קהלת] יוצא מן הנהרן (שבת לג:).

רבינו חננאל

פירוש דנבתא ובטשא. נרשכה ובועטת. וקדום לפורענות. פירוש, במבול לא נמחה בתחלה אלא בני אדם שנאמר רימח את כל היקום אשר (עשה) וגו'. שני פרצופין היו ונפרקו ונתחברו וסבר בבשר במקום שנאמר ויבן ה' את הצלע. כן נרא בגמרא. כך שמעתי (כתי"ם). שה גומר. (הכל) [קהלת] יוצא מן הנהרן (שבת לג:).

קא א מי' פ"ק מכ"ש מסכי' כיפה כלי כב מתא ב"ש ס"ה ס' ס' פ"ק ס' ס' ס'